

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Cdo/132/2017
Identifikačné číslo spisu:	1212214795
Dátum vydania rozhodnutia:	22.02.2018
Meno a priezvisko:	JUDr. Edita Bakošová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2018:1212214795.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcov 1/ DRUDOP, stavebné a opravárenské družstvo, so sídlom v Bratislave, Bajkalská cesta 31, IČO: 00 168 017, 2/ Rental BA s. r. o., so sídlom v Bratislave, Vlčie hrdlo 20, IČO: 46 942 360, obaja zastúpení JUDr. Ing. Jánom Felšöcím, advokátom v Bratislave, Bajkalská 31, proti žalovaným 1/ Allianz - Slovenská poisťovňa a. s., so sídlom v Bratislave, Dostojevského rad 4, IČO: 00 151 700, 2/ SBK INVEST a. s., so sídlom v Bratislave, Nobelova 9, IČO: 35 764 066, zastúpeného advokátskou kanceláriou RASLEGAL s. r. o., so sídlom v Bratislave, Mostová 2, za ktorú koná JUDr. Slavomír Rabatin, o určenie neexistencie záložného práva a o vzájomnom návrhu žalovaného 2/, vedenom na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 18 C 123/2012, o dovolaní žalovaného 2/ proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 8 Co 232/2016 z 20. decembra 2016, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 20. decembra 2016 sp. zn. 8 Co 232/2016 z r u š u j e a v e c mu vracia na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava II v poradí druhým rozsudkom zo 4. februára 2016 č.k. 18 C 123/2012 určil, že :

- nehnuteľnosti - stavby a zastavané plochy a nádvoría konkrétne špecifikované v prvom výroku rozsudku vo výlučnom vlastníctve žalobcu 1/ nie sú zaťažené záložným právom v prospech žalovaného 2/ a záložné právo tu nie je,
 - nehnuteľnosti - stavba a zastavané plochy a nádvoría konkrétne špecifikované v druhom výroku rozsudku vo výlučnom vlastníctve žalobcu 2/ nie sú zaťažené záložným právom v prospech žalovaného 2/ a záložné právo tu nie je,
 - rozhodnutie o náhrade trov konania žalobcov a žalovaného 2/ si ponechal na samostatné rozhodnutie
 - žalobu voči žalovanému 1/ zamietol,
 - žalovanému 1/ náhradu trov konania nepriznal,
 - konanie o vzájomnom návrhu žalovaného 2/ zastavil,
- a žiadnemu z účastníkov náhradu trov konania nepriznal v časti v ktorej bolo konanie zastavené. Na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že v konaní nebolo sporné, že došlo k uplynutiu

premlčacej doby záložného práva, ktoré zabezpečovalo pohľadávku z úverovej zmluvy č. 67/1992 z 2. apríla 1992, splatnú 31. decembra 1996, keď žalobcovia sa jeho premlčania riadne dovolali a v zmysle § 408 ods. 1 Obchodného zákonníka, maximálna 10-ročná premlčacia doba uplynula 1. januára 2007. Za nedôvodné považoval námietky žalovaného 2/, že námietku premlčania nemožno vzniesť v konaní o určenie neexistencie záložného práva, že súd nemôže určiť neexistenciu záložného práva na základe vznesenej námietky premlčania, že žalobcovia nemajú naliehavý právny záujem na takomto určení, že ide o dovolanie sa premlčania v rozpore s dobrými mravmi a nestotožnil sa ani s jeho námietkou, že konaniu bráni prekážka res iudicata, pričom žalobcovia preukázali existenciu naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení (§ 80 písm. c/ O.s.p.). Zamietnutie žaloby voči žalovanému 1/ odôvodnil nedostatkom jeho pasívnej vecnej legitímácie a zastavenie konanie o vzájomnom návrhu žalovaného 2/ odôvodnil procesnou prekážkou litispendencie (§ 83 O.s.p.). Rozhodnutie o trovách konania v zastavenej časti konania odôvodnil § 146 ods. 1 písm. c/ O.s.p. Rozhodnutie o trovách konania vo veci samej si v zmysle § 151 ods. 3 O.s.p. vyhradil na samostatné rozhodnutie.

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „odvolací súd“) na odvolanie žalovaného 2/ rozsudkom z 20. decembra 2016 sp. zn. 8 Co 232/2016 rozsudok súdu prvej inštancie v jeho napadnutej časti potvrdil a žalobcom priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalovanému 2/ v celom rozsahu. S poukazom na § 387 ods. 1, 2 C.s.p. uviedol, že právny názor súdu prvej inštancie vyslovený v prejednávanej veci považuje za správny a stotožňuje sa aj s odôvodnením napadnutého rozsudku. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností významných pre posúdenie dôvodnosti podanej žaloby, ako aj na posúdenie opodstatnenosti tvrdení, ktoré uvádzal žalovaný 2/ na svoju obranu, zhodnotením výsledkov vykonaného dokazovania v súlade s § 132 O.s.p. dospel k správnym skutkovým záverom a na ich základe následne vyvodil aj správny právny záver, že v prípade predmetného záložného práva márne uplynula premlčacia doba a žalobcovia jeho premlčanie v konaní namietli a tiež, že na požadovanom určení bol daný i naliehavý právny záujem v zmysle § 80 písm. c/ O.s.p. Boli tak v danej veci splnené všetky zákonné podmienky pre vyhovie podanej žaloby. Uviedol, že obsah odvolania žalovaného 2/, ktorý iba zopakoval svoju argumentáciu prednesenú už v priebehu konania, s ktorou sa súd prvej inštancie podrobne vysporiadal, nie je spôsobilý spochybniť správnosť záverov rozsudku súdu prvej inštancie z hľadiska ním uvádzaných tvrdení, keď ani v odvolacom konaní neboli zistené také skutočnosti, ktoré by mohli spochybniť správnosť právnych záverov, na ktorých súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie.

3. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalovaný 2/ s návrhom na jeho zmenu, príp. zrušenie a vrátenie veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania vyvodzoval z ustanovenia § 420 písm. f/, § 421 ods. 1 písm. a/, b/, c/ C.s.p. Po rekapitulácii priebehu predchádzajúceho konania uviedol, že žalobcami uplatnený nárok považuje za neopodstatnený a vyhovieť vzájomnému návrhu bolo potrebné. Uviedol, že súd prvej inštancie nesprávne právne vec posúdil, v dôsledku čoho formuloval nesprávne skutkové a právne závery a nevysporiadal sa s jeho opodstatnenými námietkami. Rozsudok súdu prvej inštancie bol arbitrárny, trpel rôznymi vadami a nebol výsledkom práce súdu tak, ako to má na zreteli Ústava Slovenskej republiky garantujúca právo na spravodlivý súdny proces a príslušné procesné kódexy. V odvolacom konaní nedošlo k odstráneniu väd a pochybení súdu prvej inštancie, ktoré pramenia v jeho nesprávnom právnom postupe a rovnako v nedostatočnom odôvodnení. Rozsudok odvolacieho súdu sa v rozhodujúcej časti iba pridŕža odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie, čo považuje za nepostačujúce. Za vadu konania podľa § 420 písm. f/ C.s.p. potom považoval to, že odvolací súd rozsudok vyhlásil 20. decembra 2016 bez toho, aby ho o tomto procesnom úkone akokoľvek upovedomil a to napriek tomu, že v poslednom odseku odvolania výslovne požiadal, aby súd všetky písomnosti doručoval aj elektronickými prostriedkami na adresu právneho zástupcu v súlade s § 45 ods. 4 O.s.p. v znení platnom v rozhodnom čase a to v zmysle rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 714/2015. Vo vzťahu k dovolacej námietke podľa § 421 ods. 1 písm. a/, b/, c/ C.s.p. uviedol, že oba súdy sa v prejednávanom prípade nedostatočne vysporiadali s predloženými skutkovými okolnosťami, pričom nesprávneho právneho posúdenia hmotnoprávnej roviny sa dopustili pri aplikácii a výklade ustanovenia § 388 ods. 1 Obchodného zákonníka (súdne konanie spôsobilé na kvalifikované vznesenie námietky premlčania) a ustanovenia § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka (uplatnenie námietky premlčania v rozpore s dobrými

mravmi), resp. § 265 Obchodného zákonníka (uplatnenie námietky premlčania v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku). Správny právny záver súdov, vzhľadom na zistený skutkový stav mal jednoznačne znieť tak, že v konaní o určenie (ne)existencie záložného práva nie je možné vzniesť námietku premlčania záložného práva, prípadne tak, že vznesená námietka premlčania je neprípustná a v rozpore s dobrými mravmi, resp. s poctivým obchodným stykom. Má za to, že súd prvej inštancie ako aj odvolací súd sa v prejednávacom prípade nedostatočne vysporiadal s predloženými skutkovými okolnosťami a súdy pochybili pri interpretácii a aplikácii relevantných právnych noriem. Následne formulovali svoje nesprávne a nelogické závery tak, že postrádajú zmysel, vnútornú súvislosť a vzájomné väzby so všetkými vykonanými dôkazmi. Z uvedeného dôvodu sú ich rozhodnutia ako celok nesprávne.

4. Žalobcovia v obsiahlom vyjadrení k dovolaniu uviedli, že s podaným dovolaním nesúhlasia a považujú ho za procesne neprípustné a nedôvodné. Uviedli, že dovolateľ sa znova pridržiava svojej bežnej a neustálej praxe v tomto i iných konaniach, kedy svoju argumentáciu v ďalších fázach konania len inak formuluje a neprináša nič nové, naviac prezentuje svoj ojedinelý názor ako ustálený, konštantný a premisný bez toho, aby sa odvolal na jediné podobné rozhodnutie, ktoré mu ho potvrdí, pričom svoj nesúhlas so závermi súdov vydáva za opodstatnený dôvod opravného prostriedku. Takto je možné podanie dovolateľa považovať až za šikanózne a zaťažujúce nielen strany sporu, ale aj súdy, ktoré sú vo svojej podstate jednoznačnou záležitosťou premlčaného záložného práva nútené sa zaoberať zo všetkých aspektov náročných skutkových i právnych okolností. Ďalej uviedli, že tak súd prvej inštancie ako aj odvolací súd na základe vyčerpávajúceho dokazovania, úplného zistenia skutkového stavu a riadneho i zákonného procesného postupu dospel k správnym skutkovým zisteniam i správne právnemu posúdeniu veci. Oba rozsudky sú pritom vyčerpávajúce a detailne vysvetľujúce všetky aspekty prejednávaneho sporu a riešiacie problematiku jasným a zrozumiteľným spôsobom, čím ich v žiadnom ohľade nemožno považovať za nepreskúmateľné. S oboma rozsudkami sa preto stotožňujú. V doplnenom podaní z 12. januára 2018 (t. j. po uplynutí lehoty na vyjadrenie - por. § 436 ods. 3 C.s.p.) vo vzťahu k namietanej vade konania podľa § 420 písm. f/ C.s.p. poukázali na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Cdo 167/2014 uverejneného v časopise Zo Súdnej praxe č. 6/2017 č. 54, v zmysle ktorého nesplnenie povinnosti odvolacím súdom upovedomiť účastníka elektronickými prostriedkami o mieste a čase verejného vyhlásenia rozsudku, nemá za následok vadu v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

5. Žalovaný 1/ písomné vyjadrenie k dovolaniu nepodal.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 C.s.p.) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 C.s.p.) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 C.s.p.), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.), skúmal bez nariadenia pojednávania (§ 443 C.s.p.), či sú dané procesné predpoklady pre uskutočnenie meritórneho dovolacieho prieskumu; dospel k záveru, že dovolanie žalovaného 2/ je podľa § 420 písm. f/ C.s.p. prípustné a súčasne tiež dôvodné.

7. V danom prípade bolo dovolanie podané po 1. júli 2016, kedy nadobudol účinnosť Civilný sporový poriadok. Najvyšší súd preto podmienky, za ktorých možno podať dovolanie posudzoval podľa právnej úpravy účinnej od uvedeného dňa, t. j. podľa Civilného sporového poriadku (ďalej len „C.s.p.“).

8. Podľa § 419 C.s.p., proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

9. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné a podmienky prípustnosti dovolania, sú uvedené v ustanoveniach § 420 a § 421 C.s.p. V preskúmvanej veci žalovaný 2/ odôvodňoval prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f/ a § 421 a/, b/, c/ C.s.p.

10. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f/ C.s.p., sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces, b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

11. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

12. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu vydaných do 30. júna 2016 tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mieriaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011, 6 Cdo 90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnú rozhodovaciu činnosť súdu. Postupom súdu sa rozumie iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku.

13. Vo vzťahu k námietkam dovolateľa o nedostatočnosti odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu, ako aj okresného súdu, z ktorého podľa neho nie je zrejmé, ako sa vysporiadal s jeho námietkami, dovolací súd uvádza, že v zmysle zjednocujúceho stanoviska najvyššieho súdu R/2016, nepreskúmateľnosť rozhodnutia súdu nezakladá vadu zmätočnosti. Obsah spisu v prejednávanej veci nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie napadnuté opravným prostriedkom ako celok neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003). V odôvodnení potvrdzujúceho rozsudku (tvoriaceho jednotný celok s rozhodnutím súdu prvej inštancie) odvolací súd s poukazom na ustanovenie § 387 ods. 1,2 C.s.p. uviedol, že závery súdu prvej inštancie považuje za správne a s jeho odôvodnením sa stotožňuje, pričom sa vysporiadal s námietkami uvádzanými v dôvodoch odvolania. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ C.s.p. nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa a v súlade s jeho právnym názorom na vec.

14. Pokiaľ dovolateľ vytýka súdom aj nedostatky v procese hodnotenia výsledkov dokazovania, či neúplne a nedostatočne zistený skutkový stav veci, dovolací súd pripomína, že už podľa predchádzajúcej právnej úpravy nebolo dôvodom znemožňujúcim realizáciu procesných oprávnení účastníka konania (a zakladajúcim prípustnosť dovolania) nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (R 37/1993, R 125/1999, R 42/1993 a 1 Cdo 85/2010, 2 Cdo 29/2011, 3 Cdo 268/2012, 3 Cdo 108/2016, 2 Cdo 130/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011, 7 Cdo 38/2012). Nová právna úprava na podstate uvedeného nič nezmenila.

15. Z hľadiska obsahového námietky dovolateľa, ktorými odôvodňoval porušenie práva na spravodlivý proces, smerovali voči právnemu posúdeniu veci súdmi, ktoré považoval za nesprávne. Najvyšší súd konštantne judikoval, že právnym posúdením veci nedochádza k znemožneniu realizácie procesných oprávnení strane sporu (viď R 54/2012 a 1 Cdo 62/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 7 Cdo 26/2010 a i.). Uvedené chápanie dopadu nesprávneho právneho posúdenia veci na možnosť strany uskutočňovať jej patriace oprávnenia aj podľa novej právnej úpravy potvrdzuje právna veta rozhodnutia najvyššieho súdu R 9/2017 a taktiež i závery rozhodnutia veľkého senátu 1 VCdo

2/2017. Nesprávne právne posúdenie vecí nezakladá vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ C.s.p.

16. Dovolateľ ďalej vo vzťahu k porušeniu jeho procesného práva odvolacím súdom v zmysle § 420 písm. f/ C.s.p. namietal, že odvolací súd rozhodol o jeho odvolaní bez nariadenia pojednávania, pričom dátum verejného vyhlásenia rozsudku mu neoznámil napriek jeho výslovnej požiadavke v odvolaní, aby všetky písomnosti boli jeho právnomu zástupcovi doručované aj elektronickými prostriedkami v súlade s ust. § 45 ods. 4 O.s.p.

17. Z obsahu spisu vyplýva, že na odvolacom súde bol v prejednávanej veci 20. decembra 2016 verejne vyhlásený rozsudok.

18. Podľa § 219 ods. 3 C.s.p. (predtým § 214 ods. 3 O.s.p.), vo veciach, v ktorých súd rozhoduje rozsudkom bez nariadenia pojednávania, oznámi miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu a na webovej stránke príslušného súdu v lehote najmenej päť dní pred jeho vyhlásením. Ak o to strana požiadala, súd jej oznámi miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku aj elektronickými prostriedkami.

19. V prejednávanej veci právny zástupca žalovaného 2/ napadol dovolaním z 12. apríla 2016 doručeným súdu 14. apríla 2016, rozsudok súdu prvej inštancie, v ktorom v poslednom odseku (č. l. 1327) s poukazom na ustanovenie § 45 ods. 4 O.s.p. požiadala o doručovanie písomností aj elektronickými prostriedkami na adresu office@raslegal.sk . V spise sa však nenachádza záznam svedčiaci tomu, že by odvolací súd túto žiadosť rešpektoval, a že by postupoval podľa § 219 ods. 3 C.s.p. (predtým § 214 ods. 3 O.s.p.). Z obsahu spisu vyplýva, že odvolací súd oznámil verejné vyhlásenie rozsudku na úradnej tabuli v zmysle § 378 ods. 1 v spojení s § 219 ods. 3 C.s.p. (č.l. 1342a), avšak zo spisu nevyplýva (z dispozície sudcu na č. l. 1342), že by dal pokyn upovedomiť právneho zástupcu žalovaného 2/ elektronickými prostriedkami, tak, ako o to požiadala v podanom odvolaní.

20. Najvyšší súd už vo viacerých rozhodnutiach (por. sp. zn. 3 Cdo 179/2010, 3 Cdo 236/2010, 7 Cdo 38/2012) poukázal na ústavnoprávny a procesnoprávny rozmer verejného vyhlásenia rozsudku a uviedol, že ak odvolací súd nerešpektuje predpoklady a zásady, za ktorých sa v súlade s právnym poriadkom verejne vyhlasuje rozsudok, odníma účastníkovi konania možnosť pred súdom konať (v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p., teraz § 420 písm. f C.s.p.). V niektorých ďalších rozhodnutiach išiel s argumentáciou ďalej a konkretizoval, že k vade tejto povahy dochádza tiež vtedy, keď odvolací súd v rozpore s § 214 ods. 3 O.s.p. o mieste a čase verejného vyhlásenia rozsudku neupovedomí elektronickými prostriedkami účastníka, ktorý podľa § 45 ods. 4 O.s.p. požiadala o také doručovanie písomností (por. rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 5 Cdo 227/2013 a 7 Cdo 192/2013). Dňa 7. októbra 2015 Najvyšší súd Slovenskej republiky vydal rozhodnutie pod sp. zn. 3 Cdo 714/2015, publikované v Zbierke stanovísk a rozhodnutí Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky, č. 1., ročník 2016 pod číslom R 9/2016, ktorého právna veta znie: „K odňatiu možnosti účastníka konať pred súdom (§ 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku) dochádza tiež vtedy, keď odvolací súd v rozpore s ustanovením § 214 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku o mieste a čase verejného vyhlásenia rozsudku neupovedomil elektronickými prostriedkami účastníka, ktorý podľa § 45 ods. 4 Občianskeho súdneho poriadku požiadala o také doručovanie písomností.“. Na vyššie uvedeních právnych záveroch zotrváva dovolací súd aj v preskúmvanej veci a to aj za účinnosti novej právnej úpravy (por. § 219 ods. 3 C.s.p.).

21. Na základe vyššie uvedeného možno uzavrieť, že v kontexte celého súdneho konania ide o tak závažné pochybenie odvolacieho súdu nerešpektovaním § 219 ods. 3 C.s.p., ktoré znemožnilo žalovanému 2/ uskutočňovať jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f/ C.s.p. Dovolanie žalovaného 2/ je preto v zmysle citovaného ustanovenia prípustné a zároveň aj dôvodné. Najvyšší súd preto napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 449 ods. 1 v spojení s § 450 C.s.p.), pričom sa nezaoberal jeho dovolacími námietkami vo vzťahu k § 421 a/, b/, c/ C.s.p., ktoré sa vzhľadom na dôvod zrušenia napadnutého rozsudku stali za danej situácie bezpredmetné.

22. V novom rozhodnutí rozhodne súd znova o trovách pôvodného konania a tiež dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 C.s.p.).

23. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.